

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30060/2023
13.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Јасмина Белић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Марина Јовановић Вукосављевић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Немања Срзентић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1388/23 од 12.05.2023. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1388/23 од 12.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1388/23 од 12.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 5499/18 од 07.12.2022. године, у делу којим је утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између покојног ГГ, бившег из ..., као примаоца издржавања и тужених, као давалаца издржавања, оверен код јавног бележника Ђорђа Сибиновића под бр. ОПУ: 283-2016 дана 22.03.2016. године, у делу којим је покојни ГГ располагао уделом од 3/8 идеалних делова двособног стана број 6, стан лево, површине 78 м², који се налази у Београду, у Улици ..., на катастарској парцели ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе, те тужени обавезани да тужиоцу надокнаде парничне трошкове од 261.856,00 динара. Одбијен је захтев тужене ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужени не конкретизује друге повреде које су по члану 407. ЗПП предвиђене као ревизијски разлог. Наводи туженог да су чињенице засноване на претпоставкама суда нису били предмет оцене Врховног суда, пошто се због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања другостепена пресуда ревизијом не може побијати.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су рођена браћа и сестра. Њихови родитељи ДД и ГГ су закључили брак 1961. године. Стан који је предмет спорног уговора о доживотном издржавању откупљен је из друштвене својине по бенефицираним условима 1993. године. Пре откупа на стану је искључиви носилац станарског права био отац странака. Тужилац од 1992. године живи у иностранству. Мајка странака је умрла 2003. године и поступак за расправљање њене заоставштине није тада покренут. Отац странака, рођен 1925. године, спорни уговор о доживотном издржавању закључио је када је постао немоћан и није могао да обезбеди своје свакодневне потребе. Овим уговором пренео је својину на стану туженима на равне делове, а они се заузврат обавезали да га до смрти негују и издржавају. Тужилац је 04.03.2016. године покренуо оставински поступак иза мајке, те је решењем оставинског суда упућен на парницу ради утврђења њеног сутоковинског дела на стану који је предмет Уговора о доживотном издржавању од 22.03.2016. године. Отац странака умро је 20.12.2016. године у 91. години, а тужени су након његове смрти стекли својину на стану по закљученом уговору.

Са полазиштем на наведено утврђење, нижестепени судови одлуку о делимичној основаности постављеног тужбеног захтева заснивају на одредбама чланова 171. став 1. и 180. став 1. Породичног закона, те чланова 8. став 1, 9. став 1, 206. и 212. став 1. Закона о наслеђивању. Према становишту суда, стан стечен откупом из друштвене својине под бенефицираним условима у току трајања брачне заједнице родитеља странака представља њихову сусвојину са једнаким уделима. Отац је надживео мајку, па како је у првом наследном реду било четири законска наследника, по основу наслеђа постао је сувласник још 1/8 дела, тако да је уговором о доживотном издржавању пуноважно располагао са 5/8 дела стана. Пошто отац странака није био овлашћен да теретно располаже са 3/8 сувласничког удела покојне ДД, у том делу је закључени уговор ништав.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су утврдили да је закључени уговор о доживотном издржавању од 22.03.2016. године делимично ништав.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго. Одредбом члана 105. став 1. тог закона прописано је да ништавост неке одредбе уговора не повлачи ништавост самог

уговора, ако он може опстати без ништаве одредбе, и ако она није била ни услов уговора ни одлучујућа побуда због које је уговор закључен.

У конкретном случају, отац странака теретно је располагао непокретном имовином која се у моменту закључења уговора водила у јавном регистру као његова искључива својина, у сврху обезбеђења својих потреба које због старости није могао самостално да задовољи. Мада је стан којим је располагао био стечен у току трајања брачне заједнице, до дана закључења уговора захтев за издвајање тековинског удела покојне ДД у заједнички стеченој имовини није истицао ни један њен наследник. Имајући у виду да је стан стечен откупом из друштвене својине по бенефицираним условима, правилан је закључак нижестепених судова да су својински удели супружника једнаки. Са полазиштем на сувласнички део покојне ДД у моменту смрти, правилно је утврђено и да је ГГ, као један од четири законска наследника у моменту закључења уговора о доживотном издржавању могао теретно да располаже са 5/8 идеалних делова стана. Преостали сувласнички део покојне ДД је у складу са чланом 36. Закона о основама својинскоправних односа сувласништво на равне делове парничних странка.

Ово су разлози због којих су нижестепени судови правилно одлучили, када су утврдили делимичну ништавост уговора о доживотном издржавању у 3/8 дела, којим покојни отац странака није могао да располаже. Из изнетих разлога се не може прихватити становиште изнето у ревизији да тужилац није имао правног интереса за утврђење ништавости уговора преко 1/8 дела, који део њему припада у својину по правном основу наслеђа иза покојне мајке.

Из изнетих разлога, основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић